

er som bekendt iværksat en række undersøgelser, herunder af myndigheders praksis på samværsområdet og de konsekvenser, samværet har for de berørte børn, og jeg vil løbende vurdere, om der er behov for lovændringer, ligesom resultatet af de igangværende undersøgelser vil blive sendt til Retsudvalget.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at da ministeriet skulle lave talepapiret, tog man udgangspunkt i, at det skulle ende med et afslag, og så fandt man i øvrigt en lang række argumenter for det. Jeg vil dog ikke gå ind i den diskussion med ministeren her i de korte bemærkninger, den tror jeg vi skal tage i et samråd.

Det, der har været afgørende for SF, er, at vi ikke har det udgangspunkt, at det er forældrenes tarv, ligestilling mellem forældrene, som skal være det fremherskende. Vi ønsker, at det er barnet, der skal være i centrum, og at barnet skal have ret til begge forældre. Det er simpelt hen et andet syn på spørgsmålet, men det kan vi tage op i et samråd.

Jeg vil gerne spørge ministeren, i og med at ministeren også afviser det andet punkt: Da vi sidst havde debatten, opfordrede jeg ministeren til at se filmen fra Børnerådet, hvor skilsmissebørn fortæller, at de meget, meget gerne vil have lov til at være sammen med eksempelvis far på et andet tidspunkt, fordi de mister deres kammerater, og de mister muligheden for at gå til fodbold lige præcis den søndag, hvor de skal have samvær et andet sted. Der er mulighed for en samtale med en offentlig person, som måske kan formidle den anden måde, samværet kan udvikles på, og jeg vil godt høre, om ministeren har set filmen.

Kl. 13.10

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg har ikke set filmen, men jeg må sige til fru Anne Baastrup, at lige præcis den slags situationer, som fru Anne Baastrup her fortæller om, synes jeg faktisk ikke som udgangspunkt er en myndighedsopgave; vi skal ikke sidde sammen med et barn og diskutere, hvor barnet skal tilbringe en søndag eftermiddag.

Efter min bedste overbevisning er langt, langt det bedste da, at forældrene bliver enige og samtaler med barnet om, hvordan man arrangerer samværsituationer. Jeg har meget, meget svært

ved at se, at det skal til at være en offentlig opgave i den grad, som fru Anne Baastrup her spørger til, at regulere, hvordan børns liv og skemaer skal lægges.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det, vi foreslår, er jo at give børnene en mulighed for at få en anden voksen at snakke med: Hvordan kan jeg forklare far, at jeg elsker far, men at jeg bare hellere vil spille fodbold den søndag?

Det er meget svært for et barn at sige til far: Jeg vil gerne lave tingene om; det er ikke, fordi jeg ikke vil være sammen med dig, jeg vil bare godt have nogle andre dage. Den børnerådsfilm viser, hvor svært det er for børn at få sagt de her ting, og der er det altså ret smart, at man har en anden voksen at tale med. Frederiksborg Amt har gennemført det med en børnetelefon.

Det er nogle af de ting, som jeg synes ville være en god idé at få gennemført. Det er det, der ligger i forslaget, men vi fortsætter bare.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ministeren ønsker ikke at indføre, at de offentlige myndigheder skal bruge tid på at sidde og diskutere, hvornår barnet skal være hvor, hvornår barnet skal spille fodbold og den slags, men det bruger man jo tid på.

Heldigvis kan langt de fleste forældre finde ud af det uden problemer, eller også løser de de mindre problemer indbyrdes. Men for de forældre, der ikke kan finde ud af det, bruger statsamterne jo i dag lang tid på netop at sidde og diskutere, hvornår der skal spilles fodbold, hvornår der er ferie, alle de der mange forskellige ting, som man prøver at få til at gå op i en højere enhed.

SF's forslag går jo bare ud på, at børnene også skal have den mulighed, så man ikke kun hører forældrene, men så også børnene kan sige, at der er et problem. Det er altså ikke altid, at forældrene kan finde ud af at snakke på en måde, som også tilgodeser barnet. Nogle gange går de for meget op i, hvad der er nedskrevet i samværsreglerne, fordi de har så svært ved at finde ud af tingene sammen, og derfor skal alting være meget firkantet. En gang imellem har børnene altså behov for, at det ikke er helt så firkantet, og at man kan flytte lidt rundt på det.

Her ville det være en god idé, at man som barn i de tilfælde havde muligheden for at få no-